Ἄς τἀκούσει τὸ Παλάτι—γιατὶ ἡ φοβέρα αὐτὴ δὲ γίνεται βέβκια γιὰ τὸ Θεοτόκη ἢ τὸ Ρέλλη, μὰ γιὰ τὸ Παλάτι ποὺ παραγκώνισε τόσο ἐλεεινὰ τὸ τρίτο κόμμα καὶ δὲν τοῦ μπιστεύτηκε τὴν σωτηρία τῆς δόλιας Πατρίς, σὲ τόσο κρίσιμες περίστασες.

Τώρα πῶς ἀκούει τὸ Παλάτι ἀπὸ φοβέρες, εἶτανε πιὰ γνωστό, κ' ἔτσι ἐλπίζουμε νὰ δοῦμε γλήγορα Πρωθυπουργὸ καὶ τὸν κ. Μαυρομιχάλη γιὰ νὰ γαλανέψει ἡ Εὐρώπη.

*

Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ σύλλογος κόλλησε ἕνα βαρύτιμο παράσημο στὰ ὁλόλευκα στήθια τοῦ 'Αθηναϊκοῦ τύπου, ἀφοῦ ἀναγνώρισε, μὲ τὸ μανιφέστο του, πὼς ἀγνωστὴ τυγχάνει τοῖς πᾶσιν ἡ θαυμασία ὄντως ἐξέλιξις καὶ ζηλευτὴ πρόοδος τοῦ 'Ελληνικοῦ τύπου, ὡς καὶ ἡ ὑψηλή, αὐστηρὰ καὶ δικαία αὐτοῦ κρίσις εἰς ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, δι' ὃ πάνυ δικαίως σύμπαν τὸ 'Ελληνικὸν ἔθνος μετ' ἐλπίδων ἀτενίζει πρὸς αὐτόν».

Οἱ 'Αθηναῖοι φημεριδογράφοι εἶναι ἀρκετὰ ἔξυπνοι ἀθρῶποι ὅλοι τους καὶ θὰ γελοῦν κάτου ἀπὸ τὰ μουστάκια τους διαβάζοντας αὐτὰ τὰ κουροφέξαλα, ποὺ ξέρουνε δὰ καὶ γιατί γραφτήκανε! Τὸ 'Ελληνικὸ Ἔθνος, τὸ ἄμοιρο, μὲ θλίψη τὰ βλέπει καὶ τἀκούει ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲ βρίσκει τίποτε σοβαρὸ καὶ ἀγνὸ γύρω του γιὰ νὰν τὸ «ἀτενίζει μετ' ἐλπίδων». Ψέματα, κ. Πώπ;

*

ΜΠΟΥΠΑΡΔΙΖΟΝΤΑΣ ἄγρια Κυβέρνηση κι ἀντιπολίτεψη, στὴ συνεδρία τῆς περασμένης Δευτέρας, ὁ κ. Τριανταφυλλάκος, ὡς ὑπαρχηγὸς τοῦ Τρίτου κόμματος, ἀναγνώρισε μὲ βαθιὰ πατριωτικιὰ θλίψη πὼς πέντε μῆνες τώρα ποὺ συνεδριάζει ἡ Βουλὴ πᾶνε καταντῆ χαμένοι. Γιὰ φανταστῆτε! Καὶ μεῖς ἤσαμε προχτὲς ἀκόμα θ[illegible]σαμε πὼς πᾶνε χαμένα χρόνια καὶ χρόνια ποὺ ἡ Βουλὴ μας δουλεύει στὰ χαμένα καὶ γιὰ τὰ χαμένα!

Εἶναι νὰ μὴ καμαρώνει κανεὶς τὸν κ. Τριανταφυλλάκο γιὰ τὴν τόση του τὴν ἐπιτείκεια;

*

ΜΩΡΕ παληκαριὰ κι αὐτὴ μιὰ φορά! Βγῆκε ὁ κ. Ραγκαβῆς, ὁ πρέσβης μας στὸ Βερολίνο, καὶ φώναξε ἀπὸ τὶς Γερμανικὲς ἐφημερίδες πὼς δὲ φταίει καθόλου ἡ Αὐλὴ γιὰ τὴ σημερνή μας ἐλεεινὴ κατάσταση, μὰ μοναχὰ οἱ πολιτικοί μας.

— 'Ακοῦς ἐκεῖ! φωνάξανε ἀμέσως οἱ χάχτδες. 'Υπάλληλος αὐτὸς καὶ νἀποκοτήσει τόσο θαρρετὰ νὰ κουρελιάσει τοὺς πολιτικούς μας!

Ξεχνάτε, φαίνεται, πὼς ὁ κ. Ραγκαβῆς εἶναι διπλωμάτης καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἡ παληκαριά του νἆναι διπλωματικὴ παληκαριά. Μ' ἄλλα λόγια, ξέρει πολυκαλὰ ὁ κ. Ραγκαβῆς πὼς ἄμα κολακέψει κανεὶς τὸ Παλάτι τὴν ἔχει σιγουρεμένη τὴ θεσούλα του, ἀφοῦ στὰ τέτια ζητήματα ὅλ' οἱ Ρωμιοὶ πολιτικοὶ εἶναι ραγιάδες καὶ δὲν τοὺς συφέρνει νὰν τὰ βάζουνε μὲ τὴν Αὐλή. Ἄλλο ζήτημα τώρα, ἂν ὁ κ. Ραγκαβῆς ἔβγαινε κ' ἔλεγε πὼς μπορεῖ νὰ φταίει κάτως καὶ ἡ Αὐλὴ γιὰ τὰ χάλια μας.

"ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΗΜΟΙ,,

Ἀγαπητὲ Ταγκόπουλε,

Ἂν τὸ βρίσκης ἀναγκαῖο, δήλωσε, σὲ παρακαλῶ, τὴ βαθύτατη θλίψη μου γιὰ τὸ νόθεμα ποὺ ἀποδείχνεται πὼς ἔκαμα τῆς «ἱστορίας καὶ τῆς ἀλήθειας» σχετικὰ μὲ τοὺς «Μικροὺς Κοημοὺς» τοῦ κ. Μ. Μαλακάση. Ἡ θλίψη γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου εἶναι τόσο μεγαλύτερη, ὅσο δυστυχῶς κ' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ἡ ἀτομική μου ἐχτίμηση τῶν τετράστιχων τοῦ κ. Μ. Μαλακάση δὲ μπορεῖ νἀλλάξη ἢ νὰ τροποποιηθῆ.

Μὲ πολλὰ χαιρετίσματα
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΣΤΗ ΧΑΛΚΗ

Νησί μου, δὲ σ' ἀγάπησα μονάχα γιὰ τὰ σένα,
Γιὰ τὴ λευκή σου ἀκρογιαλιά, ποὺ τὴ φιλεῖ τὸ κῦμα.
Πόσα γλυκά μου ὀνείρατα, λευκὰ καὶ φτερωμένα
Στὸ χῶμα σου ἠῦραν τρίσβαθο κι ἀγύριστο ἕνα μνῆμα!

Εἴμουνα τότε ξέγνοιαστη κι ὁλόχαρη μιὰ αὐγούλα
Μὲ τὰ μεγάλα ὀνείρατα καὶ τὶς μικρὲς τὶς ἔννοιες;
Μὰ καὶ σὰν ὄνειρο ἔσβυνε ἡ ἀγέρινη παιδούλα,
Φουρτοῦνες σὰν ἐπλάκωσαν καὶ μέρες μολυβένιες.

Κ' ἔτσι ἡ γλυκειά σου θύμηση, νησί μου, εἶναι δεμένη
Μὲ μιὰ παιδούλα ποὺ ποθῶ μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόνο,
Κ' εἶναι γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα μοιρασμένη,
Κι ὅταν σὲ θυμηθῶ, ἐσὲ δὲ συλλογιοῦμαι μόνο!

Γενεύη. *ΜΕΛΠΩ*

ΧΑΡΑ ΣΤΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Μ' ὅλη τὴ λιακάδα τῆς ἡμέρας, ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἀπολάψει ὅλος ὁ κόσμος χύνουντκν τἀπομεσήμερο στὶς ἐξοχές, λίγο μετὰ τὸ βασίλεμα τοῦ ἥλιου κρύο ἀρκετὰ τσουχτερὸ θύμιζε τὸν ἀπὸ καιρὸ ἐρχομὸ τοῦ παγωμένου χειμώνα.

Οἱ λίγοι ταχτικοὶ θαμῶνες τοῦ κεντρικοῦ καφενὲ μὲ μακρυὰ παρτεσοῦ καὶ τοὺς γιακάδες τους σηκωμένους, ὡς ποὺ νὰ σκεπάζουν τ' αὐτιά, ἄνοιγαν τὴ γυάλινη πόρτα τὴ μπροστινὴ καὶ κάθουνταν στὴν ἴδια θέση τὴν ταχτική τους.

Δυὸ περασμένης ἡλικίας, θεργιακλήδες στὸ ναργιλέ, παράγγειλαν ἀπὸ ἕνα καλοκαμωμένο, τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ τὴ βοήθεια τῶν γυαλιῶν τους νὰ ξεχωρίσουν τὰ νούμερα τῶν ζαριῶν ποὺ τὰ χέρια τους καταντῆ ἄτεχνα καὶ τρεμουλιαστὰ εἶχαν ρίξει μὲς στὸ ταβλί.

Ἄλλοι μὲ στενοχώρια κάπνιζαν ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο ἕτοιμα τσιγαρέττα, περιμένοντας τὴ συνηθισμένη τους παρέα νἀποτελέσει τὸν κύκλο καὶ νἀρχίσουν τὴν πρέφα.

— Δίχως ἄλλο ἀπόψε ὁ ναργιλὲς εἶναι δικό σου· θὰ σοῦ τὸν πάρω καὶ...παρθένο μάλιστα.

Εἴτανε συνήθειο τοῦ μπαρμπα Τίλιου ὅσες φορὲς ἔρριχνε κανένα καλὸ ζάρι, νὰ ξαναλέει μὲ πεποίθηση τὰ παραπάνου. Σταλιθινὰ ὅμως, πάντα τὶς ἔτρωγε ἀπ' τὸν κατεργάρη 'Αρίστο ἐφέντη.

— Καὶ καὶ ἀκόμη ἀκόμη δὲ σωφρονίστηκες; παι-παιχνίδια μοῦ θέλεις; πε-περί περίμενε τώρα.

Αὐτὰ τοῦ λέει τραβλίζοντας ὁ ἀντίπαλός του, κι ἀρχίζει νὰ βάζει μέσα πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὸ ραχάτι του, ὅλα τὰ πούλια του, ἀφοῦ κατώρθωσε πρῶτα νὰ μὴν ἀφήσει καμμιὰ δική του πόρτα ἀνοιχτή, καὶ μάλιστα νὰ τὸν χτυπήσει δυὸ φορές.

*

Ἔξω ὁ βοριᾶς μανιασμένος φυσοῦσε. Τρίζανε τὰ τζαμωτὰ τοῦ καφενὲ κι ἀπὸ μακρυὰ ἕνα βουΐτὸ ζυγώνε. Σὲ λίγο τἀνοιχτὰ παράθυρα τἀπέναντι σπιτιοῦ χτυποῦσαν. Τζάμια ἀκούγονταν νὰ σπάζουν καὶ νὰ διαβαίνει νικητὴς σφυρίζοντας τὸ λυσσασμένο ἀγέρι.

— 'Αέρας σηκώθηκε ἀπόψε, λέει ὁ μπαρμπα Τίλιος στὸ σύντροφό του· σὰ δὲ βλάψει τὰ σπαρτά!

— Α-αὐτὸ-αὐτὸ καλὸ θε-θεοὺς δὲν εἶναι· τοῦ ἀπαντᾶ ἐκεῖνος· νὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ-τἀποτελέσματα σὰ-σὰ-ξημε-ξημερώσει.

Πάνου στὸ ἴδιο ζήτημα συζητοῦσε κ' ἡ διπλανὴ παρέα τῆς πρέφας. Μὲ ἕνα βιασμένο ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ μιὰ ἐξωφρενικὴ φωνή, τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν.

— Καφεντζῆ, καφεντζῆ Θανάση, τρέξε!.. Ἄ, ὄχι...ἔφυγε!.. φωνάζει σὰν τρελλὸς καὶ κίτρινος σὰ φλωρί, ἕνας νέος ἀψηλὸς καὶ μ' ἀρκετὰ φαρδιὲς τὶς πλάτες, ποὺ μπαινε μέσα κεινὴ τὴ στιγμή.

— Τί τρέχει; Τί ἔπαθες; τονε ρωτάει ὁ Μῆτρος, τὸ πρωτοπαλήκαρο τῆς παρέας, ἐνῶ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θεση του.

— Μιὰ ἀρκούδα, μιὰ ἀρκούδα, ξακολούθησε κεῖνος· μαύρη εἶταν, τὴν εἶδα!..

— 'Αρκούδα; Δὲν πᾶς στὸ καλό σου!.. Τί γυρεύει τέτοιο ζλάπι στὸ χωριό μας;

— Καὶ μάλιστα δῶ παρέκει;.

«'Αχά, τί σ'κωθήκατε;» τοὺς ρώτησε ὁ Γεσίλας.

«Δὲν ἄκουσες; χτυπάει συσίτιο· εἴμαστε κ' οἱ δυὸ τῆς ὑπερεσίας», εἶπε ὁ Κλωστογιωργόπουλος, παίρνοντας τὸ καπέλο του

«Κάνε δὲ θἄν' ἡ Κούλα δῶ νὰ πάρη τὸ στερνὸ χαμόγελο τοῦ Κουλουμπέρδα», παρηγορήθηκε ἡ Μαριὼ μέσα της, ἐνῶ σηκώνονταν κ' ἐκείνη ἀπὸ τὸ κάθισμά της.

Μὰ ἐνῶ ἔβγαιναν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπ' τὴν ὀξώπορτα, ἡ Κούλα πρόβαλε στὴ σκάλα μὲ δυὸ γαρούφαλα στὸ χέρι, τόνα γιὰ τὸν Κλωστογιωργόπουλο, τἄλλο γιὰ τὸν Κουλουμπέρδα. Ὁ πρώτος ἔφυγε κρατώντας το στὸ χέρι, ὁ δεύτερος ἀφοῦ τὸ μύρισε καὶ τόμπηξε στὸ στῆθος του, εὐχαριστώντας δεύτερη φορά.

«Τίποτες, τίποτες», ψιθύρισε κ' ἡ Κούλα, χαμογελώντας καὶ κοκκινίζοντας, ὅστο μπορεῖ νὰ κοκκινίση πρόσωπο παστωμένο μὲ φκιασίδι.

Ἡ Μαριὼ ἔπεσε πάλι στὴν ἀνορεξιά της καὶ τὸ βάρος ποὺ εἶχε νιώτει στὸ κεφάλι, σὰν ξύπνησε τἀπομεσήμερο, ἔγινε τώρα πονοκέφαλος σωστός. Ἀπὸ τὴν ταραχή της πρωτήτερα ξέχασε καὶ καρὲ νὰ πιῆ, μήπως καὶ τῆς περάση. Τόκαμε τώρα, μὰ δὲ βόηθησε πολύ.

Μόνον ἀργότερα, ὅταν μὲ τὸ πέσιμο τοῦ ἡλιοῦ, ὁ ἀδερφὸς (ἀφοῦ θύμησε πάλι στὴ Φρόσω νὰ μὴν πάρουν κρασὶ ἀπ' τὸν ἴδιον γιὰ τὸ βράδυ) τὴν πῆρε μαζὶ μὲ τὴν Κούλα καὶ βγήκαν περίπατο μέσα στὴν πόλη, ἄρχιζε νὰ σκορπίζεται τὸ βάρος κι ἀπὸ τὸ κεφάλι κι ἀπ' τὴν ψυχή. Στἀντίκρυσμα τοῦ κόσμου, ποὺ κοιτάει τὸν ἀδερφὸ περίεργα καὶ χαιρετάει καὶ παραμερίζει μπροστὰ στὸ γένος τοῦ Κρανιὰ ποὺ κάνει τὴν καινούρια του εἴσοδο στὴν πόλη, ὅλα ξεχάστηκαν, ἡ ταραχὴ τἀπομεσήμερου, ἡ μελαγχολία ἀπὸ τἀργοπόρημα τοῦ καπελίνου, τὸ μαράζωμα τοῦ ἐπιλοχία Καραφωτιά, τὰ περασμένα νιάτα· ὅλ' αὐτὰ σὰ νὰ μὴν ἤταν τίποτε περσότερο ἀπὸ παραξενιὰ στιγμῆς, δὲν τὰ θυμάται πιὰ ἡ Μαριώ. Καὶ σιγὰ σιγὰ σὰ νὰ μὴ θυμάται πιὰ οὔτε τὰ φαγωμένα δόντια της, ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ χειλη της νἀνοίγωνται ἀπ' τὸ χαμόγελο καὶ τρέχει ἀνάλαφρη καὶ πεταχτὴ δίπλα στὸν ἀδερφό, μ' ὅλο τἀσυνήθιστο βάρος τοῦ καπελίνου στὸ κεφάλι, ἀπολαβαίνει ἡδονικὰ κάθε ματιὰ ποὺ ρίχνεται σ' αὐτὸ καὶ στὸ λεβέντη ἀξιωματικὸ τῆς κούλικς. Ἡ ἔγνια καὶ τὸ ξανκγένημα τῆς στερνῆς κυρίεψε καὶ πάλι τὴν ψυχή της, ἡ νίκη της, ποὺ τὴ βλέπει ὁλόφαντη μπροστά της, φτερόνει ξανὰ τὴ φαντασία της. Κι ἀληθινὰ τὸ θρίαμβο δὲν τὸν νειρεύονταν ποτὲ τόσο μεγάλο. Ἡ πλατέα ὅλο καὶ γεμίζει γύρω της, ὅλος ὁ κόσμος βγῆκ' ἐκεῖ μονάχα γιὰ νὰ δῆ τὸ γυιὸ τοῦ ἄλλοτε ἐπάρχου του. Γι' αὐτὸν ἀνάφτηκε καὶ τὸ πεντάλυχνο φανάρι ἐκεῖ στὴ μέση, γι' αὐτὸν σκορπάει τἄγρια της θούρια ἡ μουσική, γι' αὐτὸν ἔβαλαν ἀπόψε οἱ ὄμορφες δίπλο τὸ νάζι. Ποῦ νἄσουν, Φρόσω, νὰ χαρῆς καὶ σύ!

Μὰ ἡ Φρόσω αὐτὴ τὴν ὥρα τσιγαρίζει τὸ κοτόπουλο καὶ πλάθει καὶ τὰ πέτρα γιὰ τὴν πίτα. Τὸ μπουρέκι τἄγκπούσε ἀπὸ παιδὶ ὁ Γεσίλας, ὅπως κι ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας, κι ὅ,τι ἀγαπούσε πρέπει νὰ τὰ ξανκβρῆ στὴν κούλια του ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ὅλα, ὅλα, ὅπως κ' ἡ κούλια ξανκβρίσκει ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε, τὴν παλιὰ θέση της καὶ τὴν τιμὴ στὴν πόλη

('Ακολουθεῖ)